

GRADSKA GALERIJA

B i h a ć

Stjepan Katarina - Nemo

Dervis Kosić - Vado

Ervin Krupić

Amel Kosić - Kamara

Djevad Koro

Muhammed Delić

Redžo Kolaković

Infan Mandučić

Sej Ramić

Mersad Badnjević

Nusret Kosić - Stipica

Budimir Klisarčević - Modri

Stipe Kamulka

Sadko Hadžihasanović

Ahmet Ibukić - Ami

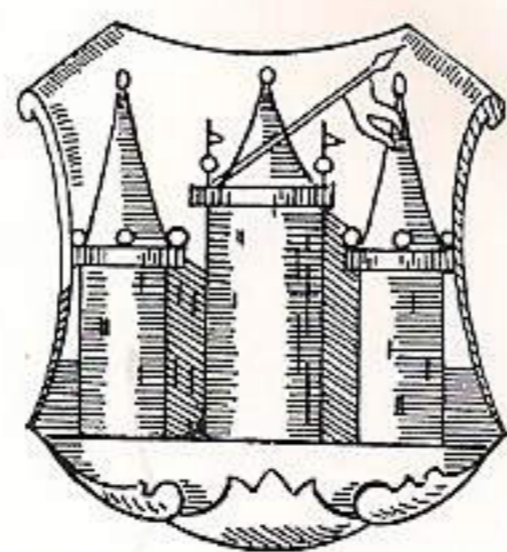

GRADSKA GALERIJA

Bihać

Izložba bihaćkih umjetnika

Bihać, 25. 11 - 15. 12. 1998.

UMJESTO PREDGOVORA

O slikarstvo, uzvišena vrijednosti, najplemenitija, najprofinjenija i najčulnija, no u isto vrijeme i najintelektualnija od svih vrijednosti, ti si oda, ples i glazba, sve tvoje prevedeno u objektivni svijet, ti si tako daleko prosječnoj duši, kao što je viša matematika daleka pučkoškolskom obrazovanju, a ipak o tebi sude ljubitelji feljtona, prvak u igri domino, pisarčić, komornik i birač! Podjeljuju ti nagrade kao ugojenom volu. O biseru, u kojem poigravaju sva mora i neizmjereno nebo puno dramatike, i vječna tragedija pokreta i boje, i najponosniji i najskrovitiji drhtaji duše, o tvojoj sudbini odlučuju neznalice!

Dobro je tako. Tvoja je osamljenost tako prepuna! Ti to znaš. Nijedan zvuk, nijedan ton, nijedna kretanja, nijedan oblik, nijedna zraka i nijedna sjena nije u svijetu osamljena. Svi oni slušaju jedni druge, odgovaraju jedni drugima i ulaze jedni u druge tajnim prijelazima, pa kad se iz njihovih srodnosti, iz njihovih uzajamnih odbljesaka i njihova jednodušnog i radosnog stremljenja prema nevidljivom ognjištu rodi harmonija, ona samotniku predaje tajnu Univerzalnoga.

Élie Faure

TAKVE NEMA ODAVDE DO SARAJEVA

Bihać je bio po mnogo čemu prvi. Imao je prvi, ako se ne varam, samoposlugu na Balkanu. I jednu od prvih robnih kuća. Prije toga se mogao pohvaliti meteorološkom stanicom, najstarijom u zemlji. I s elektranom. I s Gimnazijom veoma rano osnovanom. I nije oskudijevao imetkom i događajima. I sve mu to nekako išlo uz drevnost, uz ljepotu i rijeku na kojoj je sagrađen. Sve sami kuriozumi. Ipak, nikako mu nije išlo za rukom da ima galeriju, pa da ti meštari od kista i duha povežu nespojivo i dugo rastrgano vrijeme. Sve se događalo u umjetnosti po nekim improviziranim prostorima, foajeima u sličnim mjestima. Ili se slikari dosađivali po zapuštenim birtijama, usamljeni na zidu, među pijancima koji ih nisu primjećivali. Ili po nekim sobama imućnih ljudi koje niko nije posjećivao. Ili po tavanima, kada imućni izumru.

Ono, ne mora se u svemu uvijek biti prvi. Pa ni među prvima. To se, uostalo, i ne može; postoji raspored stvari u vremenu, za koji se brinu uslovi. Vjerovatno se zbog toga i čekalo tako dugo na Galeriju, gradeći je u mašti i na raznim lokacijama tek prolazni ljudi bar pola stoljeća. I nikada niko da završi posao, kao da taj posao uklet bi. I umjetnici nam se niz vrijeme vukli u koloni. I imali galerije pod nebom. I galerije nebeske. A što se tiče Galerije gradske, koja bi bila samo to, koja bi imala svoj profil, dušu, svog upravnika i svoje postavke - bogme se toga čuda načekasmo i mnogi od umjetnika odoše negdje ili ih ispisaše iz spiskova živih, pa pojma nemaju da su se počela dešavati čuda. I da je jedno čudo tu, i mi u njemu. I oni, a da to ne znaju, dok se sa zidova motre međusobno.

I, evo ih, oko nas, tu. I mi oko njih. Slike imaju njihove oči, i gledaju nas, ćutke kao inače. A mi zadovoljni. I oni će, samo dok shvate; navikavati se je i njima, i nama. Jer zbunjenost nas još sve obuzima, kao nakon sna. Zbunjenost i nevjerica. Hej, pa čuda nisu svaki dan! Ni svake godine. I, kad dođu to je za ne vjerovati, jer ovo se desilo kad milenijum minu, kad smo već mislili da je i historija prošla. Da je prošlo sve. Jer su nam umjetnici otkrivali novi svijet, pa zapucali tamo, u neakve Amerike, a drugi se zadovoljili starom Evropom, pa im potaman, i Pariz i Slovenija. I Sarajevo, i Zenica. Neki jednostavno, promjeniše sredine, a neki svijet. Neki i ostaše. A kad se čudo desi - oni opet na okupu, smješkuju se sa svojih slika, i, rasuti svuda, nijemo se opet druže. Kao da niko nikud ne ode.

Galerije postoje, uostalom, da se umjetnici ne raspu. Ne daju im ni da umru. I, dok im se životi troše drugdje, oni traju, isti. I ostaju, čudom, mladi; zaustavljeni, kao i mnogo šta što se zaustavilo na njihovim slikama. Tako ni Krupić nije umro. Ni Stipica, ni Kemo Halavać. I sve u vezi s njima je metafora - odlazak u vrijeme. I postaje privid da živi traju drugdje. Jer Dževad Hozo nikud i nikad nije odlazio. I neće otići. Ni on, ni Redžo. Ni Kamara Hošić. Ni Sadko. Ni Modri. Ni Irfan. Tu su, da se druže, s Muhamedom, Stipom, Ahmićem, Lujom, Dedom... Jedan su rod, Jedno tijelo. A sugrađani. I prijatelji. Mada se neki i ne upознаše. I nije važno što drugdje stare, biološki. I dolaziće nove generacije, da ih upoznaju. Školarci sa ekskurzijom. Oni će ih učiti lekciju o nama. I, valjda će im reći, ovako, ono što je odavno trebalo, a nije se moglo. I pričaće kako su ovdje prodavali tkaninu - metražu i konfekciju, ali da je to bilo nekad. Na redu je ljepša priča o gradu. Umjetnost je zagrljena sa ulicom Bišća, zauvijek.

Jer, konačno, imamo čudo, i mi smo njegovi svjedoci i tvorci. Čudo - ili novorođeno dijete ovoga grada, koje se predugo nećkalo, odbijalo da dođe na svijet. Tako nekako možemo definisati našu galeriju, Gradsku. "No, isplatilo se čekati - jer takve nema odavde do Sarajeva". To će, vjerujem, jednom ostati zapisano. Ili je upravo zapisano, jer ne može ovaj tekst biti privid, makar i o čudu govorio, pa će i ovo jednog dana zvučati kao zapis hroničara.

Husein Dervišević

DŽEVAD HOZO,

rođen 1938. godine. Završio Akademiju likovnih umjetnosti u Ljubljani kod profesora Marija Preglja, Slavka Pengova i Nikolaja Omerse. Grafiku studira kod profesora Božidara Jakca i Rike Debeljaka. Vanredni je profesor na Akademiji likovnih umjetnosti u Sarajevu i dopisni član Akademije nauka i umjetnosti u Sarajevu.

REDŽO KOLAKOVIĆ,

akademski slikar rođ. 1938. godine. Akademiju likovnih umjetnosti završio u klasi profesora Gabrijela Stupice, a postdiplomski studij - odjel slikarstvo u klasi profesora Maksima Sedeja u Ljubljani 1968. g. Živi i radi u Mariboru.

SADKO HADŽIHASANOVIĆ,

rod. 1959. godine u Bihaću. Akademiju likovnih umjetnosti završio u Sarajevu 1982. u klasi profesora Milivoja Unkovića. Odslušao postdiplomski studij na fakultetu likovnih umjetnosti u Beogradu kod profesora Radenka Miševića. Dugogodišnji je član grupe "ZVono" iz Sarajeva. Trenutno živi i radi u Kanadi.

1/3 Komandirica četnika
prof. Hrnak Badnjević 79

MERSAD BADNJEVIĆ - LUJO,

rođen je 1. marta 1951. g. u Bihaću. Završio je likovnu akademiju, grafički odsjek, diplomirao u Sarajevu u klasi prof. Mersada Berbera i Dževada Hoze. Izlagao na zajedničkim izložbama u zemlji i inostranstvu. Živi i radi u Bihaću kao profesor na srednjoj Umjetničkoj školi.

AHMET HOŠIĆ - KAMARA,

rod. 1953. godine u Bihaću. Akademiju likovnih umjetnosti završio u Sarajevu kod profesora Dževada Hoze, a specijalku na Fakultetu likovnih umjetnosti u Beogradu kod profesora Boška Karanovića. Dobitnik nagrade "Qolegijum artisticum" iz Sarajeva za crtež 1988. 1989. godine. Živi u SAD.

BUDIMIR VLAISAVLJEVIĆ - MODRI,

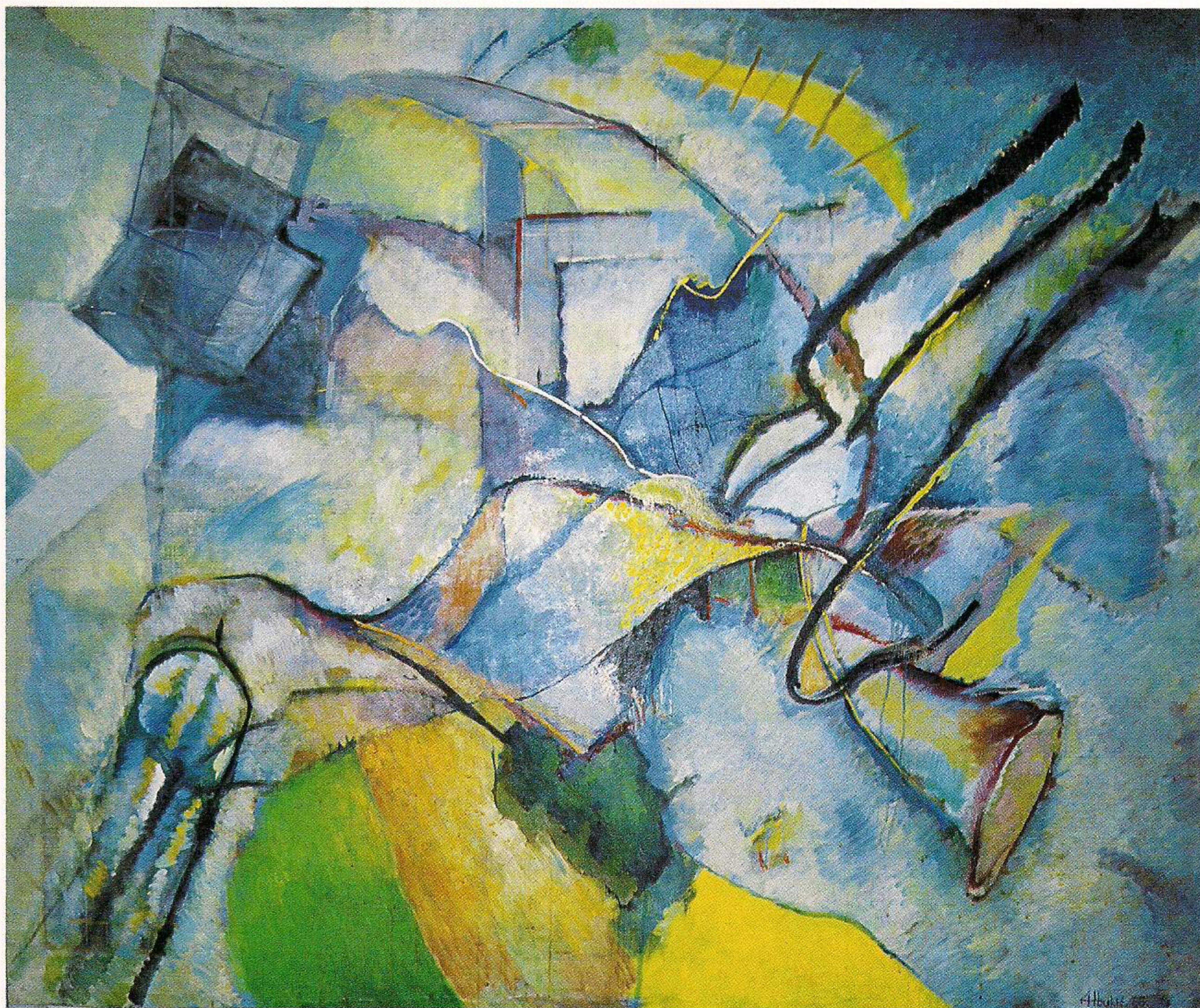
rođen 16. 7. 1933. u Trnavcu, nedaleko od Plitvica. Akademiju likovnih umjetnosti završio je 1963. godine u Zagrebu. Po završetku studija živio i radio u Bihaću i na Plitvičkim jezerima. Početkom sedamdesetih odlazi u Pariz gdje i danas živi i radi.

IRFAN HANDUKIĆ,

Rođen u Bihaću, Republika Bosna i Hercegovina 1950. godine. Pedagošku akademiju, odsjek likovne umjetnosti u Sarajevu, završio 1972. godine u klasi Mersada Berbera i Borislava Aleksića. Pedagoški fakultet odjel likovne umjetnosti, grafiku diplomirao na Rijeci 1979. godine u klasi Josipa Butkovića i Bogomila Karlavarisa. Član Udruženja likovnih umjetnika Bosne i Hercegovine od 1978. Profesor je na Pedagoškoj akademiji u Zenici od 1994. godine.

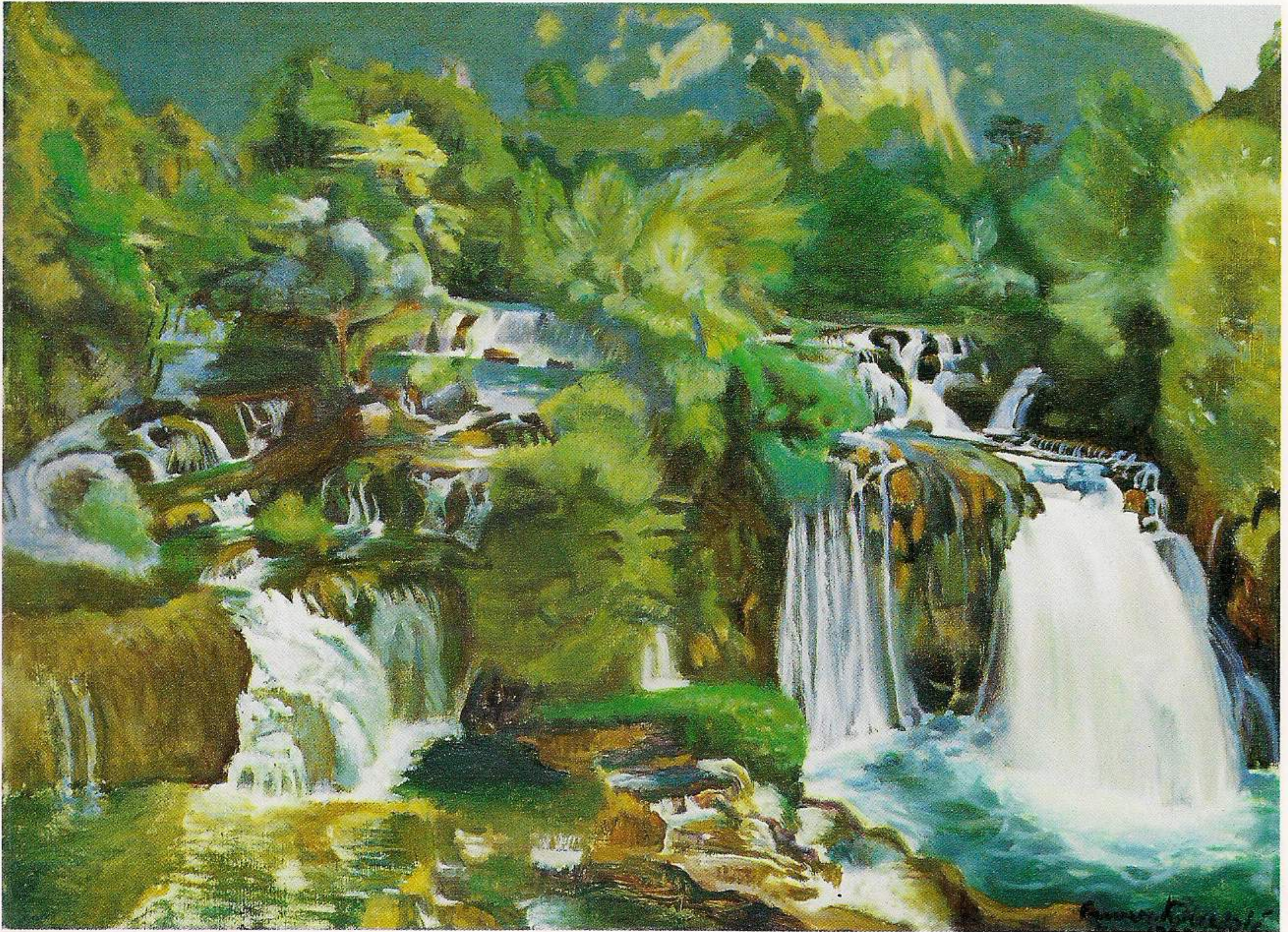
Adresa: Ul. Prve zeničke brigade 7a/8 72000 Zenica

IBUKIĆ AHMET - AMI,

rođen 1957. godine, akademski slikar, član ULU BiH. Završio školu primijenjenih umjetnosti te Akademiju likovnih umjetnosti u Sarajevu na odsjeku slikarstva. Izlagao na više samostalnih i grupnih izložbi u zemlji i inozemstvu.

Adresa: Borisa Krajgera 12, tel. 227-346

ENVER KRUPIC,

rođen 1911. godine. Slikarski studij završio u Beogradu 1937. godine, a 1938. godine je primljen na parišku Akademiju likovnih umjetnosti u atelje profesora Sabatea. Imao je više samostalnih izložbi u zemlji i inozemstvu, a izložba u Milanu 1968. godine donijela mu je značajno priznanje time što je ušao u veliku svjetsku Enciklopediju modernog slikarstva. Umro 1992. godine.

SEJ RAMIĆ,

rođen 1961. g. Akademiju likovnih umjetnosti završio u Sarajevu 1983. god. Imao veliki broj samostalnih i kolektivnih izložbi. U toku rata stvarao i izlagao u Bihaću. Predavač likovne kulture u Gimnaziji "Bihać".
Adresa: Bihać, Saliha Mušanovića bb, tel. 226-531

MUHAMED DELIĆ,

rođen 1932. g. pedagog - likovni umjetnik, penzioner. Višu pedagošku školu likovni smjer završio u Sarajevu 1954. godine

Adresa: Bihać, Gornje Prekounje, blok B-K 1/2, tel. 223-419

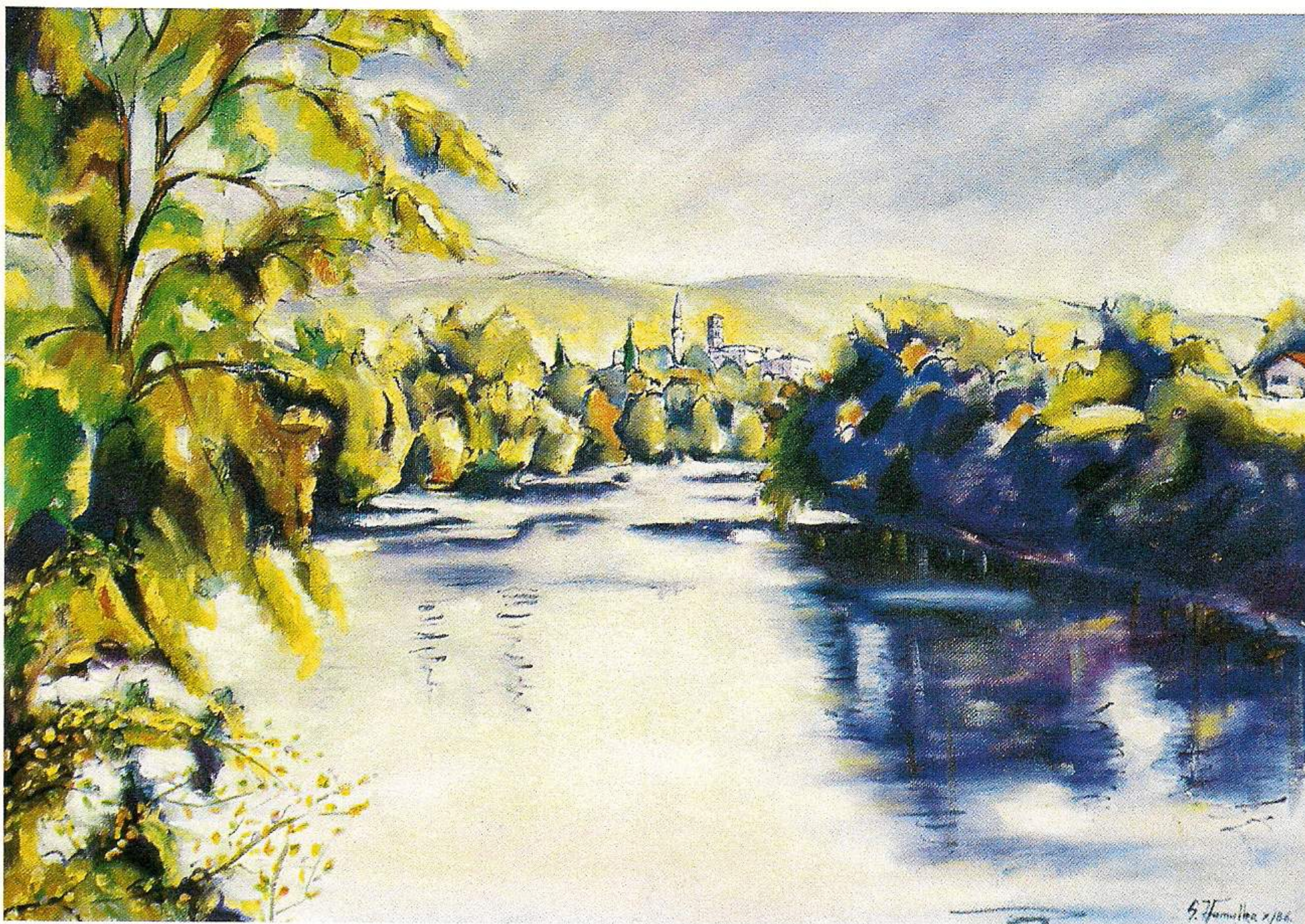
NUSRET HOŠIĆ - STIPICA,

rođen 1940. godine u Bihaću. Završio školu za primijenjenu umjetnost u Sarajevu, smjer tekstilnog dizajnera. Imao više samostalnih i skupnih izložbi u Beogradu, Karlovcu i Rovinju. Dobitnik nagrade Galerija "Grasija" u Rovinju. Umro je 1994. godine u Bihaću.

SULEJMAN HALAVAĆ - KEMO,

rođen. 1942. godine, diplomirao na Pedagoškoj akademiji u Splitu odsjek slikarstvo. Umro 1995. godine u Bihaću.

HAMULKA STIPE,

rođen 1936. g. završio Pedagošku akademiju u Zagrebu u klasi profesora Mladena Veže - smjer likovnih umjetnosti. Samostalno izlagao u Bihaću i imao više kolektivnih izložbi u Sarajevu, Tuzli, Splitu, Karlovcu, Cazinu, Bondenu, Edinburgu.

Adresa: Bihać, IV krajiške divizije 45., tel. 331-783

DERVIŠ HOŠIĆ - DEDO,

Rođen 1946. godine u Bihaću. Školovanje završio 1969 na Pedagoškoj akademiji u Splitu. Dugo godina se bavio pedagoškim radom u nastavi likovne kulture. Član slikarske kolonije u Rovinju gdje redovito učestvuje i izlaže. Imao do sada preko 20 samostalnih i nekoliko desetina skupnih izložbi u zemlji i inozemstvu. Živi i radi u Bihaću.

Dževad Hozo

Redžo Kolaković

Sadko Hadžihasanović

Mersad Badnjević - Lujo

Ahmet Hošić - Kamara

Budimir Vlasiavljević - Modri

Irfan Handukić

Ahmet Ibukić - Ami

Enver Krupić

Sej Ramić

Muhamed Delić

Nusret Hošić - Stipica

Sulejman Halavać - Kemo

Stipe Hamulka

Derviš Hošić - Dedo

Izdavač
Općina Bihać

Za izdavača
Adnan Alagić

Organizator
"Gradska galerija" Bihać

Postavka
Nermin Delić
Mersad Badnjević

Predgovor
Husein Dervišević

Priprema za tisak
Art studio Azinović, Zagreb

Tisak
Tiskara Puljko, Zagreb

Tiraž
500 kom.

